

ЧАВУН —
ПОНАД ПЛАН

Першу тисячу тонн чавуну записали на надплановий рахунок нового року доменський Дніпровський металургійного заводу імені Дзержинського.

Металурги зміло і цілеспрямовано використовують техніку. На багатьох печах тепловий режим контролюють електронно-обчислювальні пристрої. Пущено кілька додаткових повітрянонагрівачів, що дало змогу підвищити температуру дуття на 80—100 градусів і форсувати процес плавки.

Хліб: з комсомольського гектара — 50!

ДРУГИЙ—
БАГАТШИЙ
ПЕРШОГО

В першій комсомольській організації продовжується обговорення звернення працівників сільського господарства Ульяновського району і лист молодих механізаторів цього району. Наша сільська молодь з ентузіазмом підтримує почин. Комсомольсько-молодіжні колективи, виробничники прийняли колективні та індивідуальні соціалістичні зобов'язання.

Другий рік дев'ятої п'ятирічки має бути ще багатшим, ніж перший, — такий зміст цих зобов'язань.

Підтримуючи ульяновців, наша молодь, разом з тим, узагальнює місцевий досвід, аналізує минулі помилки, вишукує резерви виробництва. Минулого року єдина в районі комсомольсько-молодіжна бригада Федора Сагайдака з колгоспу

імені Петровського на площі 1340 гектарів зібрала по 31,2 центнера озимої пшениці. На загальному фоні району цей показник можна вважати трохи більше, ніж задовільним.

Ми розуміємо, що тільки через комсомольсько-молодіжні колективи юнаки й дівчата зможуть справити відчутний вплив на збільшення виробництва зерна. Тому райком взяв курс на збільшення кількості колективів у колгоспах і рад-

госпах. Створюємо ще одну комсомольсько-молодіжну тракторну бригаду — у колгоспі імені Димитрова. Додавляється ще дві ланки. У подальшій перспективі, на наступні роки п'ятирічки, ми ставимо завдання сформувати молодіжні механізовані одиниці.

Леонід ГОНЧАРЕНКО,
зав. відділом комсомольських організацій Устинівського райкому комсо-

П'ЯТИРІЧКА ДЕВ'ЯТА. РІК ДРУГИЙ

ТРЕТИНУ свого життя ми проводимо на виробництві. А якщо врахувати і громадську роботу, на яку витрачаємо позаурочний час, то ця третина помітно виростає. І як важливо, щоб кожного дня ми приступали до праці з хорошим настроєм, щоб цього настрою вистачало з запасом. Ось чому естетика та культура виробництва займає не останнє місце в планах і розробках наукової організації праці.

В цьому році з ініціативи комітету комсомолу дворічку по культурі і естетиці виробництва буде продовжено по всьому заводу. Справа дуже потрібна. Адже зміни, що відбулися в ході дворічки лише в нашому цеху, помітно відбилися і на рості продуктивності праці, якості продукції, і, звичайно ж, на зовнішньому вигляді дільниці, ліній. Щоб

ніше їх обслуговували в зміну 4 чоловіки, то зараз — всього один. Перестановка машин дала змогу перейти на багаторобочий метод роботи.

Враховали при переміщенні і складність процесів, що виконуються. Оскільки на токарних верстатах робота вимагає великої точності, то розмістили їх біля вікон. Вікна добре вимили — більше світла падає на кожне робоче місце, значить менше напружуватиме зір токаря. Відійшло зараз в минуле і таке явище, як захаращеність, яку створювали раніше заготовельні верстати. Відгородили їх окремо, працює на них зараз всього один чоловік.

Естетика і культура виробництва — поняття широкі і об'ємні. І якщо в нашому цеху конкретно взяли за старання якнайкращих зручностей при роботі, звичайно, ми не згубили це поняття. Естетика для нас не зводиться до прикрашення виробничого побуту. Принцип тут дельний — щоб працювати з найбільшою віддачею, не розпилюватись на все стороннє і другорядне. Тому навіть найменша невлаштованість бралась до уваги.

Майже два роки тому в цеху з'явилась, так би мовити, своя новобудова — звели антресолі, де обладнали червоний куточок. Тепер збори, політзаняття з комуністами і комсомольцями — всі масові заходи проводимо тут.

Велика робота була здійснена в плані комсомольської дворічки культури та естетики. Сьогодні вже маємо певний досвід. А коли починали, все робилось на винятковому ентузіазмі. Цей настрій не спав і зараз. Ніхто не примушував Олександра Півненка, Петра Галиченка, Володимира Тиліжинського білити стіни в цеху до 1 травня в тому році. Хлопці після зміни все це зробили. А скільки недільників і суботників провели комсомольці і молодь, щоб і верстати пофарбувати в один колір, і стелажі виготовити для зберігання інструменту і готової продукції.

Аналізуючи фактори, які допомогли колективу цеху виконати виробничий план першого року п'ятирічки до 23 грудня, без сумніву, рівень культури і естетики, досягнутий сьогодні, вагома підмога для нас. Хіба не доказ тому ріст обсягу виробництва за два роки на 19,8 процента, продуктивності праці за цей же час — на 9,8 процента при зобов'язанні 6 процентів? При цьому чисельність працюючих зросла не набагато: з 98 чоловік — до 104. Названі цифри показують — комсомольська дворічка культури і естетики виробництва залишила хороші наслідки. Тому й голосуємо за продовження її.

Незабаром ми переберемося в новий корпус. Цех там для нас відводять площею 1500 квадратних метрів. До новосілля готуємось вже два місяці. Слосар, комсомолец Юрій Бірюков, він же цеховий художник, виготовляє агітаційні панно, нові стенди. Думаємо так оформити цех, щоб з кожного входу (іх там буде 2) створювалось інше враження. Складаємо ескізи майбутніх інтер'єрів; в новій оселі теж має бути максимум зручностей, а значить і більша трудова віддача.

М. ПАНЧЕНКО,

начальник ремонтного цеху № 5 Кіровоградського ордена «Знак пошани» заводу тракторних гідроагрегатів.

Майже півроку пройшло з тієї пори, як для комсомолки Валентини МОТРИНОЇ прозвучали останні акорди студентського вальсу. Отримала направлення до Новомиргородської середньої школи № 2, де працює викладачем хімії. З нетерпінням чекає молоді вчителька дівчинка на кожен урок, де передасть дітям свої знання, допоможе їм вирости справжніми будівельниками комунізму. На фото: комсомолка Валентина ТРОХИМІВНА МОТРИНА. Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

ЦІКАВО ПРОЙШЛИ ЗИМОВІ КАНІКУЛИ

Галія і Люся стояли на зупинці автобуса. У руках тримали кульки з подарунками. Надворі вже зовсім посутеніло, на вулицях спалахували гірлянди різнокольорових лампочок. А на площі сяяла веселими вогнями висока і красива ялинка.

Поблизу зупинилися двоє хлопчиків. Вони теж тримали подарунки, але кульки у них були значно меншими. Хлопчик є хлопчик. Поки діждуть додому, то від подарунка нічого не залишиться. А двоє хлопчиків зосереджено смотали цукерки, менший, у великій шапці на голові, із розв'язаним шнурком на лівому чевреку, в захваті говорив, коваючи разом з карамельками і слова:

«...Той тільки до нього, а той тільки раз, а той прямо — ба-бах і кричить: «Ну, звечір...» Обое весело зареготали. «Взагалі, цікаво було, правда, Віто? — промовив старший. — А Палац піонерів — теж прикрашений, заходив, немов у ліс: ялинки, ялинки. І все-таки добре, що ми з класом в туристський похід ходили. Ось нас і запросили на «Вечір туристів». А Дід Мороз, як справжній, хоч, звичайно, я в різні вигадки не вірю. Де ж той Мороз, коли снігу немає?»

Хлопці разом зітхнули. Менший жалібно

протягнув: «А а мене ж ковзани, які дома, снігурками називаються. І ключка є. От тільки мороз буде, залемо ковзанку і дайш «Золоту шайбу!». У всіх команд вигреємо, от побачиш»...

Під'їхав тролейбус. Другий номер. Сіли Галія і Люся в тролейбус і далі не чули, про що розмовляли хлопці. А ті стояли і щось жваво доводили один одному. Мабуть, хто краще в хокей грає.

А Люсі Матвеевій і Галі Привозновій, піонеркам з 6-го «А» Кіровоградської СШ № 9 теж було про що згадати. Хай хлопці не задаються. Дівчатка теж поверталися із «Вечора туристів». А перед цим дивилися «Син Тарасчанського полку». Виставу про громадянську війну. Завтра підуть у філармонію. Люся і Галія скрізь ходять разом. І сидять вони теж за одною партою. І в обох найулюбленіший предмет — алгебра...

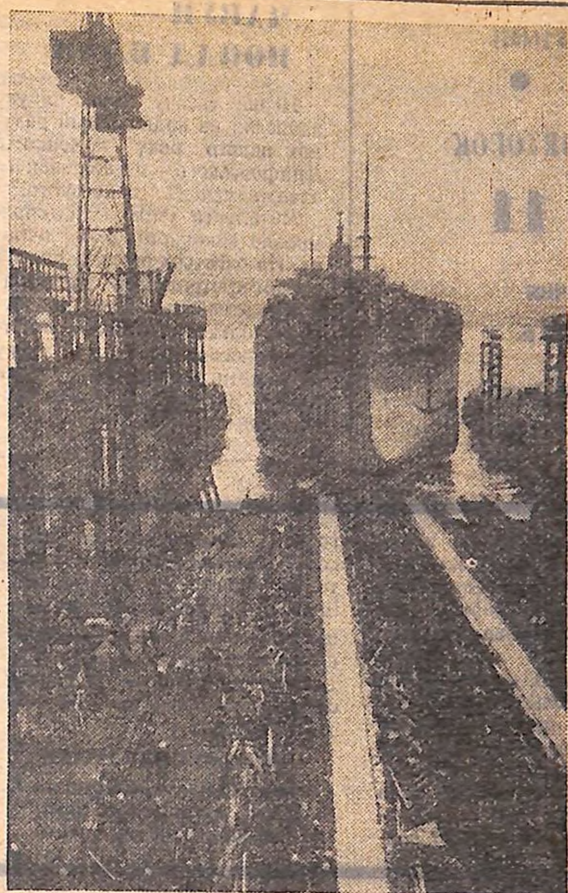
Вечір дівчаткам дуже сподобався. Спочатку все було, як у казці.

КАЗКО,
НЕ ЗАКІНЧУЙСЯ

Люся чекала, що ось-ось має увійти Кіт у чоботях. Вона навіть заплющила очі, але, коли відкрила, побачила Діда Мороза з великою бородою і з веселими молодими очима. А потім почалися ігри, танці і вікторини. Наприклад, Дід Мороз запитав: «Коли визволили наше місто?» Всі відповіли правильно: 8 січня. Тому, що про це нам багато розповідали вчителі, а бабуся завжди, коли приходив цей день, загадує, як було радісно, коли зустрічали визволителів...

Тролейбус тихо гойдався, на зупинках заходили нові пасажери і серед них багато дівчат. Кожний притримував рукою великого кулька, на якому було намальовано веселого Діда Мороза. Люся притулилася до Галі: «Знаєш, як прийдемо в школу, про все-все розповімо і Аллі Луньовій, і Галі Гуді, і Віталію Вастеву, а найперше — нашій Аллі Олександрівні»...

С. МИХАЙЛОВ.
м. Кіровоград.

«Герлена» — так називається новий рудовоз, побудований на замовлення норвезької фірми «Геррарде Редері» на Балтійському заводі в Ленінграді.

На знімку: спуск на воду рудовоза «Герлена». Фото В. ЦЕЛІКА. АПН.

ДО ЮВІЛЕЮ ПІОНЕРСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ

Ганна Григорівна Махно працює у Світловодській середній школі робітничої молоді № 2 перший рік. Беручи комуністську партійний облік, я поцікавився, де вона народилась, навчалась до війни і в повоєнні роки, де працювала до приїзду у наше місто. І як же я зрадів, коли довівся, від новоприбулої про те, що вона протягом двох років навчалась в одному класі з Олегом Кошовим!

— Ганно Григорівно, якщо не заперечуєте, то ми організуємо вечір спогадів про шкільні роки Олега Кошового, — запропонував я.

— Будь ласка, я з задоволенням розповім про свого однокласника, — погодилась вчителька.

У залі голці ніде упасти. Затамувавши подих, слухають юнаки та дівчата хвилюючу розповідь Ганни Григорівни.

...У 1937 році я навчалась у 6 «В» класі Каміської середньої школи № 1, що на Черкащині.

Як сьогодні пам'ятаю погожий осінній день. У клас зайшов директор школи Григорій Іванович, і привів з собою охайно одягненого хлопчика.

— Діти, з вами буде вчитись новий учень, що прибув із Ржищова. Прізвище його Кошовий, — мовив директор. — Приймайте його у свою дружну сім'ю.

На перерві діти оточили новачка, розпитуючи його, де він вчився, які мав оцінки. Олег, злегка заїкаючись, охоче відповідав на запитання. А потім запропонував:

— Давайте зв'яжемо листування з піонерами Ржищівської школи.

— Давайте, давайте, — гомоніла дівчата.

І тут же заходились писати листа.

Олег зразу ж завоював симпатії своїх нових друзів і став їх улюбленцем. Для цього у нього було багато підстав: він добре учився, багато читав, писав вірші, декламував їх на літературних вечорах. З особливим захопленням хлопчина читав книги про героїв громадянської війни, революційного.

Бувало, зберемося у лісі, під розлогим дубом. І Олег почне

«КОШОВИЙ, ДО ДОШКИ...»

розповідати зміст прочитаної ним книги, потім декламує свої вірші. А далі запропонує військову гру, у якій завжди його обирали командиром.

З ініціативи Олега Кошового учні стали листуватися з воїнами однієї із військових частин Московського гарнізону.

Він був принциповим. Не давав спуску нікому, навіть своїм найкращим друзям. Олег часто відвідував своїх однокласників, перевіряючи, як вони роблять фіззарядку, у якому стані утримують свій учнівський куток тощо. І якщо хтось із учнів не дотримувався режиму дня, то редактор обов'язково критикував його на сторінках стіннівки.

Одного разу, це було весною 1940 року, Олег прийшов до школи засмучений. Він сповістив,

що їхня сім'я переїжджає у місто Краснодар. Всім було дуже жаль розлучатись зі своїм улюбленим. На прощання Олег сказав:

— Ми й надалі залишимося хорошими друзями. — Я вам писатиму.

А невдовзі після його від'їзду ми одержали листа, в якому Олег розповідає про шахтарське місто Краснодар, про своїх нових друзів, з якими вчиться у школі, про успіхи у навчанні.

— Коли було визволено місто Краснодар від німецько-фашистських окупантів, я довідалась із газет про те, що організатором підпільної комсомольської орга-

нізації, яку закатували фашисти, був мій однокласник Олег Кошовий, — з гордістю сказала Ганна Григорівна. — Цього від нього й слід було чекати. Адже він так захоплювався героями громадянської війни, їх подвигами в ім'я рідної Вітчизни, звершеними у боротьбі з ворогами молоді Країни Рад.

Учні завжди з цікавістю слухають розповіді однокласниці Олега Кошового. Тоді здається, ніби Олег стає їхнім найближчим товаришем, таким же звичайним хлопцем, як і вони, але і восторк зростає велич подвигу його і його друзів-краснодонців, який вчить любити свою Вітчизну.

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ,
учитель.

м. Світловодськ.

ЗУСТРІЧ з молодіжною сторінкою в районній газеті завжди відрізняється. Пересвідчуєшся, що працівники редакції знаходять час, щоб приділити увагу питанням комсомольського життя, що між газетою і райкомом комсомолу налагоджено тісний контакт. Читаючи «Ленінська плем'я», що час від часу з'являється в Долинській районній газеті «Шляхом Ілліча», переконуєшся, що читача систематично інформують про життя

ВЧИТУЮЧИСЬ

У МОЛОДІЖНІ

СТОРІНКИ

комсомолі району. Теми, які піднімає газета на комсомольських сторінках, важливі і актуальні — кореспонденції про життя сільської молоді, про життя шкільного комсомолу, методичні поради. Цікавою є рубрика «Юнкорівський пост повідомляє». Сторінка добре проілюстрована фотографіями, причому, частина з них використана як фотоінформація.

Навколо сторінки згуртувався актив дописувачів. Це — вожата середньої школи № 2 м. Долинської В. Майстренко, секретар комітету комсомолу колгоспу ім. Кірова М. Іващенко, юнкорівський пост школярів з Олександрівки, очолюваний Л. Гершанковою.

Вчитуючись у молодіжні сторінки, глибше знайомишся з життям районної комсомольської організації. І дуже корисну справу роблять редакційні працівники, зокрема Г. Позняк

і М. Черниш, інформуючи читачів району про комсомольські справи. Більше того, сторінка висвітлює життя не тільки комсомолів, а й районної піонерії.

Проте, було б невірно замочувати недоліки, які мають місце в сторінці. Тематика деяких сторінок хвилює на одноманітність. Візьмемо номер від 12 жовтня минулого року. Більшість матеріалів стосується піонерського життя, хоч це нічим і не було викликано. Номер від 16 листопада містить три матеріали про проведені вечори. Для сторінки це дещо забагато.

Дуже мало в сторінці проблемних матеріалів, хоч ні у кого, думається, не виникає сумнівів відносно проблем, що виникають у житті районної комсомольської організації і її первинних осередках. Іноді авторам бракує чіткості думок. Назедемо приклад. В одній із сторінок надруковано кореспонденцію М. Сергієнка «Що цікавить молодих», в якій йдеться про стан комсомольської роботи в колгоспі «Україна». Аналізуючи його, і досить-таки ґрунтовно, автор проте не дає жодної конкретної рекомендації. Напевне, автора скупала ним же введена неввіра думка: «Комсомольське життя цікаве, коли воно повноправне. І для цього потрібно небагато: з вогником трудитися на виробництві, щоденно навчатись, весело і культурно проводити відпочинок». Автор вважає, що це — «небагато». А втім, наведені три вимоги і визначають суть життя організації. І для їх виконання потрібно багато: підняти рівень комсомольської роботи на високий щабель.

Хочеться побажати цим сторінкам постійної прописки в газеті, якомога повнішого висвітлення життя комсомолі.

Б. КУМАНСЬКИЙ.

Долинський район.

ЛАУРЕАТИ ДЕРЖАВНИХ ПРЕМІЙ УРСР 1971 РОКУ — НАШІ ЗЕМЛЯКИ

ПОШУКИ УВІНЧАЛИСЯ УСПІХОМ

В пресі нещодавно опубліковано Постанову ЦК КП України і Ради Міністрів Української РСР про присудження Державних премій республіки в галузі науки і техніки 1971 року. Перелік відзначених робіт характеризує спрямованість зусиль вчених, спеціалістів, новаторів на дальший розвиток фундаментальних і прикладних досліджень, на вирішення завдань підвищення ефективності виробництва, істотного поліпшення умов праці.

Широко відоме в нашій республіці і ім'я члена-кореспондента Академії наук УРСР, директора Інституту геології і геохімії корисних копалин АН УРСР Григорія Назаровича Доленка, уродженця с. Гаївки Кіровоградського району. Тридцять років присвятив учений пошукам нафти і природного газу. Став доктором геолого-мінералогічних наук, професором.

Г. Н. Доленко брав активну участь у відновленні нафтових промислів Прикарпаття, під його безпосереднім керівництвом було відкрито одне з найбільших в Європі родовищ нафти у Віденському басейні (Австрія).

В складі групи провідних геологів і геофізиків республіки Григорію Назаровичу вдалося відкрити нові нафтові й газові родовища на великих глибинах у Дніпровсько-Донецькій западині та Передкарпатському прогині, а також науково обґрунтувати згадані відкриття.

Високо оцінили партія і уряд республіки винахідницьку діяльність ще одного нашого земляка — доктора технічних наук, професора Дніпропетровського металургійного інституту Сергія Федоровича Чукмасова. Державна премія УРСР присуджена за створення і впровадження в промисловість комплек-

сів та механізмів по підготовці металевих шихти для металургійних печей.

Машини розроблено відповідно до принципів нової технології, яка дає змогу чимало підвищити виробничі показники підприємств, що готують шихту з відходів металу, значно поліпшує умови праці, сприяє раціональному використанню металолому та відходів металургійних заводів.

Сергій Федорович Чукмасов ще у 1930 році закінчив Дніпропетровський металургійний інститут і з того часу працює в ньому доцентом, професором, проректором по науковій роботі, завідувачем кафедрою прикладної механіки. Займається дослідженнями і розробкою питань надійності, довговічності та економічності машин. Запропонував теорію триединої системи вузла тертя.

В. САНДУЛ,
краснавець.

На фото: хореографічна композиція «За владу Рад» в виконанні танцювального ансамблю Світловодського Палацу культури імені В. І. Леніна. Фото В. КОВПАКА.

І ПІСНЯ, І СПОГАД...

У ветеранів на грудях сяють орден, а молоді посмішками сяють. Та раптом гасне світло, зринає тривожне «Вставай, страна огромная». А на сцені, де щойно багрянів напис «Ніхто не забутий, ніщо не забуто», вже кінонадри розповідають про ті героїчні і важкі дні, про які забувати не можемо і не маємо права...

Так розпочалась зустріч, точніше чергове заняття народного університету охорони та популяризації пам'яток історії та культури «Вивчай свій край», який ще торік організувала місська організація Українського товариства охорони пам'яток історії і культури разом з обласним Вулицьким вчителем та педінститутом. Уже стало традицією, що на заняттях цього університету молоді не ли-

ше з ними дізнатись про багату історію свого краю, а й з розповідями творців. Та до цієї зустрічі готувалися особливо ретельно, адже мали прийти ті, перед ким молоді в неоплатному боргу за мирне небо і світле щастя.

І ось вони в залі — учасники звільнення Кіровоградщини від німецько-фашистських загарбників, колишній замполіт Іван Терентійович Артеменко, колишній партизан підручня Іван Лаврентійович та Надія Кирилівна Личман, колишній радист Борис Андрійович Рілов, колишній військовий лікар підручня Ніна Михайлівна та Василь Мостантинівич Погрібний... Вони поділилися спогадами про мужність і героїзм радянських воїнів різних національностей.

ТВІР НА ТЕМУ...

КЛУБ ВІТРИЛА

СТАРШОКЛАСНИКІВ

45 ХВИЛИН ДИСКУСІЇ

СІЧЕНЬ

1972 р.

ВІПУСК № 1

КНИГА

3

ВИРВАНИМИ

СТОРИНКАМИ

вирішити складні завдання. А перші сторінки будуть вирвані. Доведеться надолужувати прогалини. Для того і вчимося ми, щоб знання не були змістовані і глибокі. Адже нас після школи чекають великі справи. І сьогодні ми повинні брати все те, що дають нам учителі.

Т. РОМАНЕНКО.

8 клас,
Червонокам'янська школа,
Олександрійський район.

ПРОЧИТАЛА в газеті лист Валерія С. під рубрикою «Твір на тему...». Звичайно, мені захотілося взяти участь в дискусії...

Вітя М. любить фізику і чудово знає її. Все інше його не цікавить. Ні

міа, кібернетичних машин, а все менше кіно, театр, Палац культури, парків, сиверів, бо це ж як-не-як, а теж «сентиментальності». Ніколи цим займався. А все це зробили і виплекали мільйони рук, міль-

А це — звичайна неосвіченість. Так, так, можна мати атестат, а потім і диплом, і бути дилетантом.

Отоні, мабуть, тому намагаються прицепити тобі вчителі любові до літератури, і до історії, і до інших дисциплін. І як же боляче цим вчителям, коли з твого боку бачать отакі відношення до уроків.

І ще одне. Можливо, ти з нимось дружиш, чи дружитимеш. З'явиться у тебе подруга. Знаєш, як що навіть і вона дуже любить фізику, але щодня коло твоїх розмов не виходитиме за ці межі, вона зможе розлюбитися і цей цікавий предмет, а це швидко — тебе. Тож вчись розуміти життя, вчись розуміти тасмніці «виршків» і «виршків», бо вони мають велику чарівну силу, яка облагороджує людину.

Тетяна
МЕДВЕДЧИКОВА,
учениця 10-го класу
Плетеноташлицької
СШ.

Маловисківський район.

По закінченні школи життя перевірить справжність знань, набутих під час уроків. Правильність вибраної позиції: одні однаково захоплені і цікавляться багатьма предметами, деякі ж поставили собі за мету опанувати лише якимось з них — наприклад, фізикою, як Вітя М. Про це писав у своєму листі, який був надрукований у минулому випуску «Вітрила».

Валерій С. Хто ж правий? Багато з Вас, друзі, задумалися над цим. Деякі з листів, які надійшли до редакції, ми сьогодні друкуємо.

Валерій С., звичайно, правий. Якщо підходити з міркуванням Віктора М. до уроків, то виходить, що займаєшся лише тим, що тебе найбільше цікавить. І навіть тоді людині знання? Ми переходимо з класу в клас, від простого до складнішого, вчимося розуміти світ. А він дуже різноманітний. Якщо тебе щось приваблює більше, то, вивчаючи глибше окремих предмет, мені здається, завжди по-новому розумієш і відносишся до інших. А в якому випадку, щоб зрозуміти для тебе щось цікаве, необхідно звернутися до загальних, на перший погляд, не зв'язаних одна з одною речей. Знання, які нам дають в школі — це лише початок, перші сторінки великої книги знань. І бачу дуже важко, коли по закінченні школи, життя запропонує

КВІТИ СЕРЕД АТОМІВ

до чого йому «виршків, квіточки та інші сентиментальності». Мені здається, що це просто неадекватне познання. Бувають, що хлопці скептично посміхаються, коли на уроці читають якийсь ліричний вірш. Якщо ж насправді Вітя М. переконаний у тому, що, накресливши свій дальший шлях в житті, він заглибився лише у вивчення окремого — одного-єдиного предмета — то мені його просто шкода.

Уявімо на хвилину планету, де живуть отакі односторонні люди. На ній з кожним днем більше фабрик, заводів, механізмів, кібернетичних машин, а все менше кіно, театр, Палац культури, парків, сиверів, бо це ж як-не-як, а теж «сентиментальності». Ніколи цим займався. А все це зробили і виплекали мільйони рук, міль-

йони сердець, доносили злиті!

Одна лише фізика не може силити усього духовного життя людини. Припустімо, здійсниться твоя мрія. Ти будеш задоволений своєю роботою. Але ж не забувай, що ти живеш в суспільстві, серед людей. І у відношенні з ними ти станеш або циніком, який нічого не приймає (тоді важко тобі буде — мені здається — справжніх друзів ти не знайдеш). Або ти можеш стати людиною без переконань, без власних думок, коли йтиме мова про щось інше, крім твого фаху.

«ДОРОГУ Ж ОБИРАЄМО ЄДИНУ!..»

Прочитав у газеті замітку Валерія С. і замислився. Ні, не підтримую її автора. Звичайно, людина не може обмежуватися лише тим, що дає в майбутньому якусь користь. Це — безсумнівно. Інколи зустрічаю колишніх випускників з моєї школи. Одні з них навчаються в інститутах, інші — працюють на виробництві. З їх розповідей приходжу до думки, що далеко не всім знадобилася та купа знань з багаточисельних шкільних дисциплін у нинішній їх діяльності. І дійсно: деякі випускники шкіл, не знаючи, куди себе подіти після її закінчення. Можливо, одна з причин — погана професійна підготовка. Окремі ж учні просто не задумуються над майбутнім. Закінчу школу — потім все вирішу. Тож правий Віктор. Треба ще зі школи твердо вирішити, по якому життєвому шляху ти підеш. Якщо ти хочеш стати філологом — кохайся в літературі, фізиком чи математиком — віддавай значну перевагу точним наукам. Бо інакше трапиться «розпоршування», яке веде до розгубленості перед першими самостійними кроками у житті. Треба, щоб старшокласник знав, в якій галузі він буде працювати у майбутньому. І для цього не обов'язково відноситися з сим-

патією до всього того, що дає нам школа, хоч і бачимо з точки зору педагогіки.

А взагалі це добре, що Вітя М. вже визначив свою життєву дорогу. Ми інколи зустрічаємося з такою картиною: юнак чи дівчина закінчили школу з медалью. Всі предмети знає відмінно, а коли справа доходить до вузу — фінал несподіваний: не пройшов за курсом, чи навіть «заваляв» екзамен.

Аналогічна картина: учень навчається на «3» і «4». Про таких вчителі кажуть: «благополучні діти». А якийсь предмет вони знають досконально, не обмежуються тільки шкільною навчальною програмою. Вони вже вибрали своє місце в житті. Інші предмети відходять на задній план, бо юнак чи дівчина впевнені, що знання з них не стануть їм у пригоді. І вони праві по-своєму.

А. САРЖЕВСЬКИЙ,
студент.

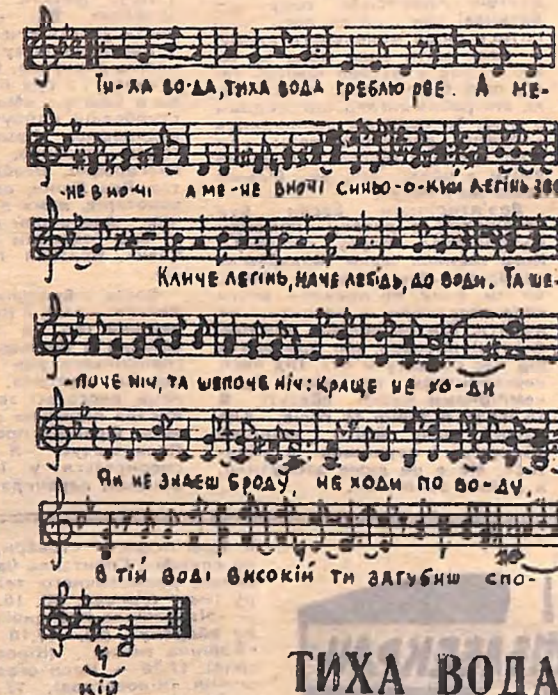
м. Кіровоград.

Як бачимо, хоч емоційновається деяка перевага прихильників Валерія С., все ж до остаточної думки ми сьогодні не прийшли. То ж чинаємо Ваших нових листів.

В Кіровоградській СШ № 30 старшокласники з нетерпінням чекають чергового засідання шкільного географічного товариства «Глобус». Адже тоді можна зустрітися з цікавими людьми, побувати в багатьох країнах, багато нового знати про життя зарубіжних ровесників. Обсмакують глобус Наталка Гаркушенко, Тетяна Івах, Тетяна Татарченко — скільки цікавого і захоплюючого на планеті, де ми живемо! Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

НА ВАШЕ ЗАМОВЛЕННЯ

На замовлення дев'ятикласників Знам'янської СШ № 3: Алли БОРЩ і Тетяни ЛУПАРЕНКО з села Живаново Компаніївського району; Наталки КОХНО, Люсії ГОНЧАК з Онуфріївки та багатьох інших — пісня «Тиха вода». Приємного відпочинку!

ТИХА ВОДА

Слова Ю. Рибчинського. Музика І. Поклада

Тиха вода,
Тиха вода,
Греблю рве.
А мене вночі,
А мене вночі
Синьокі легінь зве.
Кличе легінь,
Кличе легінь до води.
Та шепоче піч,
Та шепоче піч, краще
не ходи.
Приспів:
Як не знаєш броду,
Не ходи по воду.
В тій воді високий
Ти загубиш спокій.
Тиха вода,
Тиха вода,
Повна чар.
Та ніхто не зна,
Та ніхто не зна,
Скільки чар
В моїх очах.
Наче лебідь,
Кличе легінь
молодий,
І ведуть мене,
І ведуть мене
Очі до води.
Приспів:
Та вода — кохання,
Чиста, як світанок.
Хто не піє ту воду —
Не кохався зроду.

На уроці.

Фото В. ШАРИКОВА.

ПРОБА ПЕРА

МОЕМУ РОВЕСНИКУ

Вот гранит обеліска...
Все застыло в молчаньи.
К комсомольцу-ровеснику
Мы пришли на свиданье.
Голос нам его слышится
Через множество лет:
«Береги, мой товарищ,
Комсомольский билет».
Его заповедь помним мы,
Как страницу былинную.
«Все отдайте, друзья мои,
За Отчизну любимую...»
Шел в атаку он с песнею,
Захлебнулся, осев...
Мы подхватили с тобою
Ослабевший припев.
Верю, каждый сумеет
Хорошо ее спеть,
Как сумел мой ровесник,
Уходящий на смерть!

Василий РУСАВСКИЙ,
ученик 10 класса.
с. Грушка
Ульяновского района.

«Дружба» — це слово, як білий голуб, випурхнувши з теплих людських долонь, летить над планетою. У молоді чимало спільних інтересів. Є їм про що розповісти один одному. Тому так багато комсомольців і піонерів листуються із своїми зарубіжними ровесниками, є членами шкільного КіДа.

Пам'ятаю перший лист від Румяни Трифоновой. Тоді я навчалася ще в п'ятому класі. Зачитувала його перед друзями. І кожен хотів потримати листа, що прийшов з далекої країни.

Потім було безліч листів. Зараз Румяна Трифоновна вчиться в архітектурному училищі. В листах ми не лише розповідаємо про школу, своїх товаришів, але навіть ділимося досвідом, розповідаємо про наші комсомольські справи. Румяна — заступник секретаря комітету комсомолу училища.

А перед новим роком міжнародна пошта працювала, певно, з явним перевантаженням. Скільки треба було перевезти

листів, в яких друзі з різних країн вітали один одного зі святом. Це найкращий подарунок — одержати лист від друга.

РУКОЮ ДРУГА

Дівчата нашого класу ще задовго до свята прибили найкрасивіші і найкрасивіші листівки. Я написала: «Дорога другарю Румяна, вітаю тебе і всіх твоїх друзів з Новим роком!». І полетіло моє побажання у Болгарію, в місто Толбухін — побратима нашого Кіровоград. А від моїх подруг одержали листи ровесники в Болгарії, в НДР, Польщі. Надіслали їх Юлія Юдіна, Валя Бенеш, Наталка Черв'ячук. В нашій школі багато учнів

листується із зарубіжними друзями.

А коли на годиннику пробіло дванадцять, мої уявилася, як добрий Дід Мороз крокує від країни до країни, не знаючи ні кордонів, ні перешкод, від будинку до будинку, стукає в двері і вручає щасливим людям листа від друга, який живе за багато тисяч кілометрів. І хоч наша земля така велика, всі знаходять свого адресата. А в листах люди планети бажають один одному щастя, миру на землі, дружби!

Чим більше ми маємо друзів, тим світліше стає над планетою. Тому, що в міцному потику переплетені руки перетинають шлях чорній примарі-війни.

Валя КОЛЬОНКІНА,
учениця 10 класу,
секретар комітету комсомолу СШ № 30,
м. Кіровоград.

РЕЙД

КОВЗАНКА ЕКСПРОМТОМ

На стадіоні людино: перші старту на свіжому льоду.

Фото І. БЕЗДІТНОГО.

ПО РАДІО передавали прогноз погоди. Диктор бадьорим голосом повідомляв, що найближчим часом на більшості території очікується значне зниження температури. В багатьох піднявся настрій. Особливо в дітей — катюльки. По-друге, ЖЕКів у Кіровограді багатьох. І в кожному мікрорайоні є спортивні майданчики. Влітку там одні ігри: бас-

кетбол, футбол. Подекуди... вішають білизну... Звичайно, догадливі дітлахи почесному піонерському вірши, що з зимою повинні бути зимові види спорту. І тому Віті і Васі, Колі і Сергію зразу ж після повідомлення диктора витягли дорожній інвентар: записали ковзани, витерли їх рушником піджана і з оптимістичним виглядом рушили на ковзанки. А там... песимістичною безнадією тріпотіла на довгих вервечках поморозіла білизна. Що ж залишалося Віті і Васі, Колі і Сергію?

● БУДИНКОУПРАВЛІННЯ № 5 ПРОПОНУЄ «СУХОПУТНИЙ ХОКЕЙ» ● «ЗОЛОТА ШАЙБА» — ЗАГАДКА З ДВОМА НЕВІДОМИМИ.

Діти — вони винахідники. І якщо пройтися вулицями міста, можна побачити в багатьох місцях новий вид спорту: хокей на асфальті, без ковзанів.

Особливо популярний цей вид зимового спорту в будинках домоуправління № 5. Начальник ЖЕКа тов. Яковенко, збираючись на роботу, теж чує прогноз погоди, і про себе думає: «Ну, що — мороз, але ж без опадів...» А якщо по правді, так і взагалі багато домогосподарників не чекали від зими отакі... підступності. Отак ні з того, ні з цього — і мороз. І тому досить безпорадно виглядали люди, що намагалися

утримати струмінь води на асфальтованому майданчику, які в багатьох випадках не лише не були огорожені бортиками, а не мали бодай примітивного ґрунтового насипу для затримки води. А вода, як відомо, має здатність розливатися в усі боки. Отож на багатьох ковзанках лід застиг ступінчастими, досить оригінальними, але непри-

датними для катання пластинами. Цей одноденний витвір мистецтва називається «ковзанка експромтом»...

МАЙЖЕ в усіх будинках управління рішення міськвиконкому про підготовку до зими, яке, до речі, приймалося ще в жовтні минулого року, виконується теж відносно. Подекуди майданчики огорожені дерев'яними бортиками. Але в більшості вони нагадують звичайний дерев'яний паркан, в якому вода так і не тримається. Такий стан, наприклад, на ковзанці управління № 1.

Другий тур «Золотої шайби» мав відбутися минулого тижня і на Черемушках, на добре влаштованому спортмайданчику будинкоуправління № 7 (перший тур проходив на «суші»). Та підвели пожежники. Обіцяли доставити воду, але... Другий тур відкладено з-за технічних причин...

Осиротіло виглядає по-рожній ящик хокейного

поля в СШ № 4. Разом з шефами з будинкоуправління № 6, вони лише підходять до «проблеми зимового відпочинку». Але все ж присмню, що між шефами і підшефними дружні стосунки. Бо буває зовсім інакше...

Начальник ЖЕКа № 2 А. В. Єлсуков досі намагався налагодити «дипломатичні» відносини з шефами зі школи № 34, щоб разом, спільними зусиллями... але директор школи відверто зневажений: «Пробачте, та хіба це наша справа? І тут же діти грають в «сухпутьний» хокей...»

Біля УЛП, що на Новомиколаївці, як і в багатьох інших районах та школах, ще не чути співу ковзанів на льоду, але, що найбільше вражає й дивує — це мовчанка комсомольців, хто б мав найпершим взятися за організацію зимового відпочинку. Пасивні в цьому відношенні комсомольська юна швейної фабрики і будівельного технікуму, на території яких є досить багато місця, щоб обладнати ковзанку. Пробували заливати бігову доріжку учні технікуму радянської торгівлі, але коли ми побували там, то в темряві, з лопатою в руках малячила лише одна фігура... викладача фізкультури.

В багатьох знаходяться безліч виправдань, починаючи від відсутності звичайної гумової шпанди, до... природних умов.

Але нічим не можна виправдати байдужого

ставлення до відпочинку дітей. Подекуди, ковзанки вже працюють, але перш, ніж вони стали до ладу, багато води витекло... Катюльки закінчилися. Але відпочинку продовжується. Майбутні чемпіони «Золотої шайби» чекають на відкриття справжнього хокейного сезону. А поки що, лише ковзанка на стадіоні спортивного клубу «Зірка» гостинно запрошує на голубий лід...

Рейд проводили:

О. КАСЯНЕНКО — зав. відділом спортивної та оборонно-масової роботи ОК ЛКСМУ, В. ТЕРЩЕНКО — голова міського комітету по фізкультурі і спорту, М. СЕМЕНЮК — спецікор «Молодого комунара», м. Кіровоград.

(Закінчення. Початок в газеті № 4 за 8 січня).

Я КОСЬ ПЕЛЕ запитали, хто його найкращий друг. Його відповідь йшла безпосередньо з думок і почуттів: «Це Бразилія і мій батько». А потім додає: «Тому, що всім, чого я колишній учень швейної фабрики, я зобов'язаний футболу моєї батьківщини. А мій батько внава мав шлях». Батько Пеле також був професійним футболістом. Він завжди розумів сина і в усьому допомагав йому. Мати спочатку була проти футболу. «Коли я був хлопчиком, мені часто доставалося від неї за те, що я грав у футбол», — згадує Пеле. — Але вона була не в змозі примусити мене відмовитися від улюбленої гри. Я насильки був захоплений футболем, що навіть тягав земляні горіхи, щоб купити собі бутси та м'яч. Лише дехто з нас мав бутси. А м'яч, частіше всього, майстрували із старих шкарпеток».

«Мати вважала футбол професією, тому що батькові так і не вдалося піднятися вище маленького клубу. І коли мати була мене за те, що я грав у футбол замість того, щоб бути вдома чи в школі, він робив вигляд, що згодний з нею. Та коли ми залишалися наодинці, він радив мені: «Ти б'єш лише з правої. Потрібно вміти з обох. Тренуй більше свою ліву ногу».

Десятирічний Едсон був прийнятий в дитячу команду футбольного клубу «Баурну». Його тренера звали Вальдемар де Бріто. «Він учив нас бити, бігати, вчив, як повинен вести себе спортсмен — не пити, не курити. Він розповідав нам про фізичні процеси, що проходять під час польоту м'яча. Під його керівництвом ми тричі були чемпіонами нашої області. В 15 іграх я забив 40 голів. Але одного разу Бріто залишив «Баурну» і перейшов в «Сантос». Мене це дуже засмутило, я майже захворів».

Та Бріто повернувся, щоб забрати юного Едсона в «Сантос». В той час йому було 15 років. Мати перешла йому для поїздки в «Сантос», штати Бразилія. «В Сантосі я буквально гинув від суму за домом. Ночами не спав. Кілька разів пробував повернутися».

Але незабаром все пішло з надзвичайною швидкістю. Пеле виповнилося 16 років, коли йо-

голови моїх суперників. Я обійшов таким чином двох гравців, і забив гол. Про це багато говорили того літа. Але «улюблений» гол був забитий в іншому матчі. «Я зумів забити в матчі проти «Філуміненсе». Протягом року щовечора його демонстрували, як телевізійну рекламу».

Статистики підраховували, що на день сього залишення наці-

лія показала світу, що один гравець ще не робить команди. Амарільдо грав за мене і відразу став сенсациєю. Гарріна також перевершив себе. І се це сталося тому, що було необхідно».

Є не лише футболіст Пеле. Є ще і бізнесмен, власник будинків, акції, артист і співак з гітарою, що виступав по телебаченню, глава фірми, яка пере-

них негрів немає, вони володарі світу бізнесу. Пеле радять, насильки це можливо, зробити себе незалежним від них. Тому Пеле навчається нині в приватній школі, щоб здобути диплом тренера. «Не для того, щоб стати тренером-професіоналом, — говорить він. — Ця професія цікавить мене найменше. Але можливо в коли-небудь буду навчати молодь «Сантоса».

Щодня Пеле одержує не менше 50 листів. Тут найнесподіваніші прохання і пропозиції. Немало було серед них і пропозицій про одруження. «Завжди, коли я йшов з дівчиною на танці, чи в кіно, її портрет наступного дня з'являвся в газетах. 90 процентів мого життя пройшло на очах у публіки. Я робив і роблю все, щоб зберегти за собою, хоча б 10 процентів, — скаржився він одного разу. Я довго шукав дівчину, яка б погодилася одружитися не з Пеле, а з Едсоном. В мене було ідеальне улюблення про цю дівчину. Я думаю, що я її знайшов».

Пеле одружився з Розою, дочкою портового робітника. Вона подарувала йому двох дітей. «В кінці-кінці, для них я повинен мати хоч трохи часу», — мотивує Пеле одну з причин залишення збірної.

Не скоро Пеле піде зовсім із футболу, тому що імена «Сантос» і Пеле так тісно переплелися одне з одним, що в договорі на кожному разі найперше повідомляється про участь Пеле. В іншому ж випадку, клуб одержує лише половинну грошей. Для «Сантоса», який нині загруз в боргах, Пеле є рятівником.

Однан навіть тоді, коли Пеле остаточно залишить футбол, його назва, філігранна техніка, неперевершене бачення поля, красені-голи, ще довго будуть служити еталоном для футболістів усього світу.

(За матеріалами щотижневика «Восенност», НДР).

„ЧОРНА ПЕРЛИНА“ БРАЗИЛІЇ

ПЕЛЕ КИДАЄ ФУТБОЛ?

го ввели в основний склад знаменитого «Сантоса», йому було лише шістнадцять, коли його запросили в національну збірну, і йому було всього сімнадцять, коли почалася першість світу 1958 року в Швеції.

Пеле приїхав у Швецію з травмою. Він втратив надію брати участь в чемпіонаті. Матч з Австрією йому не дозволили навіть дитися. Однак його виставили на гру проти Радянського Союзу. «Ми були дуже стурбовані майбутнім матчем і не надаремно. Наші суперники грали красиво. І винятково благородно. Особливо їх воротар Лев Яшин, один з кращих воротарів, яких я бачив коли бачив. Але в цей день він двічі був безсилем проти ударів Вави». Бразилія перемогла — 2:0.

Потім Бразилія виграла в Уельса — 1:0, і Пеле забив свій перший гол, а його команда вийшла в напівфінал. «З сьогоднішнього дня у нас новий король футболу, юний бразилець, якого всі зовуть Пеле», — писала паризька спортивна газета. Франція програла 5:2, і Пеле згадує: «Я ніколи разів скористався у Швеції своїм вмінням перенести м'яч через

оальної збірної, Пеле забив 1.085 голів. Напевне, до цього числа додадуть також голи, які він заб'є, граючи за «Сантос». І цей клуб став знаменитим, дякуючи Пеле: в 1962 і 1963 роках він завоював міжконтинентальний кубок.

Найцінніший гравець «Сантос» заперечує припущення, що він нібито втомився від футболу. Роками він був мішенню всіх тактичних тренерських замірів, ударів по ногам, безперервних нападів. «Я не міг собі дозволити мстити за це, — говорить Пеле. — Таким чином я міг би втратити багатьох друзів. Тому я завжди примушував себе залишатися спокійним». Його часто травмували, але в Пеле не вистачало часу як слід залікувати травми. Клуб вимігав, збірна чекала. Світ хотів бачити Пеле. І всі хотіли на ньому заробити.

Другий турнір Бразилії в чемпіонаті світу 1962 року в Чилі де Пеле зв'язаний з невеселими спогадами. Вік після другої гри з-за травми він змушений був стати глядачем. Але в той же час він говорить: «Звичайно, я був пригнічений, хотів полетіти додому. Та я радий, що залишився, тому що Бразилія

творює в дзвінку монету ім'я Пеле, як рекламу текстильних товарів, кофе й велосипедів, бензину й акумуляторів. Мільйонер Пеле займається бізнесом. Він знає, що ці гроші йдуть, доки глава оточує його. Він став обережним і недовірливим, оскільки одного разу шахраї втягнули його в справу, за яку він повинен був пізніше розплачуватися».

Але ще є й інше, що спонукає його до бізнесу. Це сумний приклад багатьох знаменитих гравців, які знову опинилися в злиднях. Тоді їм ніхто не допомагає. «Я завжди повинен пам'ятати про те, як мій батько з тяжкою травмою коліна, роками грав у клубі заради того, щоб заробити на рис для своєї сім'ї».

Пеле був також свідком того, як величезні борги змусили його товариша по команді, знаменитого Гарріну за чайові гостювати в малих провінційних клубах. Оглядний, незграбний Гарріна став видошцем, що викликало лише співчутливий сміх.

Своєю участю у фільмі, що виступає за свободу негрів, Пеле виникав незадоволення в правлячих колах країни. Серед

Е. Брагінський. «Товариші по службі». Спектакль Одеського драматичного театру імені Іванова. (К). 16.40 — «Населенню про цивільну оборону». (К). 17.10 — «Хроніка тижня». (Кіровоград). 17.20 — Наші оголошення. (Кіровоград). 17.25 — Телефільм. (Кіровоград). 17.40 — Телевісті. (К). 18.00 — Мультифільм «Скритий півоніра». (Київ). 18.10 — Науково-пізнавальна програма «Здоров'я». (М). 18.40 — Кольорове телебачення. Фільм-концерт «Звучать арфи». (М). 19.00 — Ленінський університет мільйонів. (М). 19.35 — «На головних напрямках п'ятиріччя». (Київ). 19.50 —

«Світ твоїх захоплень». (Дніпропетровськ). 20.35 — Телефільм «Полотняна сорочка». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Шлях до серця». (К). 23.05 — «Старт». (Одеса). 23.50 — Телевісті. (Київ). ДРУГА ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (Москва). 9.45 — Для школярів. «Вогнище». (Москва). 10.15 — Кольорове телебачення. «Клуб кінополювання». (М). 11.15 — «Музичний ніс». (М). 11.45 — Кольорове телебачення. «КВН-72». (М). 13.55 — Новини. (Москва). 17.30 — Для школярів. «Спортна юна». (Москва). 18.00 — Новини. (Москва). 18.10 —

Програма передач. (Київ). 18.15 — «Святкова рампа». (Донецьк). 19.30 — Телефільм «В Троєкурових палатах». (Київ). 20.30 — «На добраніч, діти». (Київ). СЕРЕДА, 12 СІЧНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (Москва). 9.45 — Для школярів. «На приклубу». «Золота шайба». (Свердловськ). 10.10 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Минулі дні». (Москва). 11.45 — Телевісті. (Київ). 11.55 — Документальний телефільм «Місто і роки». І та II серії. (Кіровоград). 17.25 — «Працею з величчю». (Запоріжжя). 17.40 — Телевісті. (Київ). 18.00 — Турнір молодих

поетів. (Одеса). 18.40 — «Театральні прем'єри». (Київ). 19.10 — Художній фільм «Останній табір». (Київ). 20.30 — Програма «Час». (Москва). 21.00 — Кольорове телебачення. Чемпіонат Європи з фігурного катання. Парне катання. (Швеція). По закінченні — телевісті. (Київ). ДРУГА ПРОГРАМА. 17.30 — Для школярів. Музична пошта телестудії «Орля». (Москва). 18.00 — Новини. (Москва). 18.10 — «Об'єктив». (Москва). 18.40 — «Комуніст і час». «Три зустрічі в Пензі». Передача друга. (Москва). 19.10 — Н. Долинина — «Вільний час». Прем'єра телеспектаклю. (Москва). 20.30 — «На добраніч, діти». (Київ).

ЧЕТВЕР, 13 СІЧНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (Москва). 9.45 — Для школярів. «Піонерія на марші». (Ташкент). 10.15 — О. С. Пушкін — «Лірика». (Москва). 11.00 — Телена-

рис «Для блага народу». (Таллін). 11.30 — Фільм-концерт «3 пісню по життю». (Москва). 12.30 — Народний телеуніверситет. (Москва). 13.15 — Телевісті. (Київ). 13.25 — Камерний концерт. (Львів). 17.00 — «На самодільній сцені». (Чернівці). 17.40 — Телевісті. (Київ). 18.00 — Для дітей «Сонечко». (Одеса). 18.30 — За накресленнями ХХІХ з'їзду КПРС. «Комплексна програма розвитку сільського господарства». (Київ). 19.00 — Ленінський університет мільйонів. 19.30 — «Іх друге повстання». Творчість народних умільців. (Харків). 20.00 — Концерт. (Ужгород). 20.30 — Програма «Час». (Москва). 21.00 — Кольорове телебачення. Чемпіонат Європи з фігурного катання. Чоловіки. Довільна програма. (Швеція). По закінченні — телевісті. (Київ).

● ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД ВІВТОРОК, 11 СІЧНЯ.

ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевісті. (Київ). 11.10 — Телефільм «Всі мої сини». (К). 11.35 — Шкільний екран. Фізика для учнів 10 класу. (Київ). 12.05 —

Наша адреса і телефони

316050 ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.